

Els quatre cancellers (d'esquerra a dreta, els de Mèxic, Veneçuela, Panamà i Colòmbia) del Grup Contadora

Contadora té la paraula

Enmig de la tensió creixent a l'Amèrica Central

Si l'any passat li concedien a Espanya el premi «Príncep d'Astúries», atorgat pel rei, enguany el Grup Contadora ha guanyat el Premi Simón Bolívar de la Unesco, un premi que recompensa «la contribució a la pau i la dignitat dels pobles, en la línia de l'alliberador americà». Sembla, però, que el Grup Contadora no pugui aspirar més enllà de la concessió de premis i els reconeixements de la seva acció. Creat el gener de 1983, la seva activitat ha aturat fins ara els perills de la invasió per part dels Estats Units a Nicaragua, però no ha fet molt més.

La visita de Daniel Ortega a Madrid i Europa, per compensar l'anterior a la Unió Soviètica, junt amb les noves mesures que prepara Reagan, torna a po-

Ernest UDINA

sar d'actualitat el tema nicaragüenc, una qüestió que es sap ben bé com va començar però que, des de fa cinc anys, no es sap com pot acabar.

El que sembla confirmat pels darrers dos anys i mig és que, almenys a curt termini, els Estats Units no volen una intervenció armada directa. Probablement, Reagan no la vol pels problemes interiors i internacionals que podria comportar-li una repetició veïna de l'afer Vietnam. També ha estat ben clar que els Estats Units han optat per abandonar definitivament la via del diàleg, com a camí per a una evolució, segons el seu desig, del règim sandinista.

Després de l'acta de Contadora ja redactada, l'administració Reagan ha donat a conèixer a bastament l'oposició a una sortida negociada. Reagan

s'adheria, primerament, a l'acta de Contadora, però, quan la va firmar Nicaragua, se'n va desdir. A continuació, desafiat la resolució del Tribunal Internacional de Justícia de la Haia. Més endavant, va suspendre les converses bilaterals que es mantenien a Manzanillo, amb Nicaragua. Finalment, i després de la negativa del congrés d'atorgar-li ajut per la lluita dels *contras*, decretà l'embargament comercial actual que en tot el món ha estat pràcticament aprovat només per dos països de l'àrea, Hondures i, en menor part, El Salvador.

L'estratègia de Reagan, després del no provisional a la intervenció armada i el no, que sembla definitiu, a la negociació, passa per damunt de tot per l'ajut a la guerrilla antisandinista, de la qual el president dels Estats Units té informes

afirmant que podrien derrotar el règim nicaragüenc, després d'una llarga guerra de desgast.

En la banda contrària, és evident que els sandinistes, més per la pressió internacional que no pas pel procés intern de la seva revolució, han anat moderant les posicions. Com digué recentment a Madrid Daniel Ortega, Nicaragua es planteja un règim d'economia mixta, pluralista i no alineat. Sovint, però, els actes no equivalen a aquestes proclamacions. Són actes d'escassa habilitat diplomàtica, com a mínim. Anar a buscar la «investidura» soviètica, immediatament després que la majoria de congressistes dels Estats Units donessin un suport indirecte als esforços del règim sandinista per no esdevenir una altra Cuba, o parlar a Madrid d'un Reagan «nazi i assassí», són fets que mostren, no solament verbalment, que un estat de ràbia, comprensible, però no justificat, segons les normes de la diplomàcia i de les relacions internacionals, ha envaït la cúpula sandinista, contra les accions ultres dels Estats Units.

Tot i així, els sandinistes segueixen proclamant la voluntat de diàleg amb els Estats Units. No sembla, però, possible a curt termini la possibilitat de reprendre les negociacions. La nova ofensiva dels quatre de Contadora —Mèxic, Panamà, Colòmbia i Veneçuela— és, per això mateix, absolutament indispensable. És molt probable que el volcà centramericà hagués erupcionat definitivament sense la presència de Contadora.

I encara sort que així ho veuen tots els països de la CEE, el suport dels quals pot ser decisiu.